

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La vergonya del centralisme

Ai, si això que passa amb els pressupostos de l'Estat espanyol, passés amb els d'una corporació catalana! Ai, si això passés a l'Estat català, dins el règim de l'autonomia! Quines coses no dirien els defensors del sistema actual, quins comentaris no farien els diaris de Madrid i els cronistes que alguns d'aquests diaris tenen a Barcelona!

Fa cinc o sis anys—ja havem perdut el compte—que el Parlament espanyol no pot aprovar els pressupostos, que s'haurien de renovar anualment. Per a treure uns pressupostos nous, es ve forcejant fa anys i mesos. Aquell cèlebre Govern nacional, format pel bo i millor que té la política espanyola, va convertir els pressupostos en un dels quatre punts fonamentals del seu programa, que aleshores venien a ésser els quatre peus del banc blau. Els homes-cims fracassaren. I tots els Governos mitjans i petits que han succeït al Govern d'altura, han fracassat igualment.

Ara està fracassant, d'una manera sorollosa, el Govern Allendesalazar, que tenia la seva missió circumscrita a dues tasques, la de les tarifes ferroviàries i la dels pressupostos, cap de les quals pot realitzar. Es un Govern al qual s'ha descarregat de quasi tota la feina, deixant només dos paquets en el carretó que guia. I ni així pot muntar la pujada parlamentària.

Vetaci una vergonya per al centralisme, una prova decisiva de la seva descomposició i de la seva impotència. El centralisme espanyol és com una casa enfonsada, inhabitable, que només serveix per a evitar que s'alci l'edifici de nova planta que reclamen els pobles vius de la península, avui sense xoplug legal i sense instruments d'acció i de progrés.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Vers la transformació socialista del republicanisme

La revista *Espanya* llença una interrogació que ja ha tingut en la realitat una resposta. ¿Quina ha d'ésser la posició dels intel·lectuals, davant del socialisme? Confessem que en els intel·lectuals espanyols persisteix un espiritualisme rutinari, col·locant-se al marge dels apassionaments col·lectius. Predomina el tipus de intel·lectual domèstic, de l'home en possessió d'una carrera que no l'exerceix més que per al profit personalíssim, sense una preocupació social.

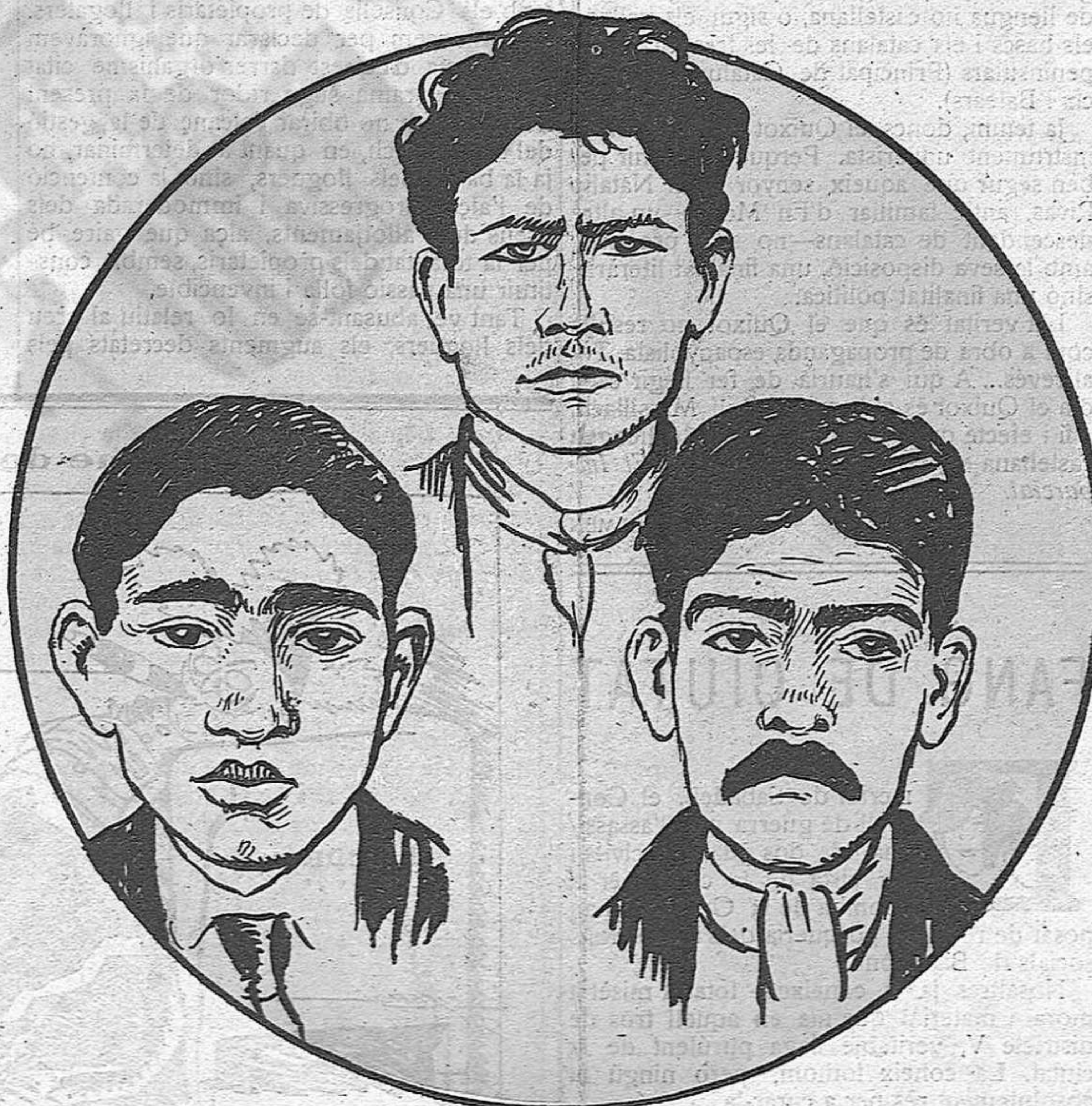
L'intel·lectualisme espanyol tot just ha començat la seva marxa vers el socialisme. Uns quants nuclis madrilenys i de les terres del Nord són els únics que formen en les milícies proletàries. I com que *Espanya* suposem que cerca, amb la seva interrogació, més que una especulació un profit, nosaltres ens podem reinterrogar: ¿Com poden els intel·lectuals aproximar-se al socialisme?

El republicanisme, al menys a Catalunya, disposa d'una selecció dispersa i inerta, però selecció. Però el republicanisme d'aquesta ès merament tradicional, costumista, no pas ideològic. Naturalment que no ens referim a la fe en la forma de govern republicana, admesa pels socialistes, sinó a la inclusió en una organització, en la seva derivació vers pràctiques estrictament republicanes que, devengades, s'hi oposen a les socialistes. Així, per exemple, pot presentar-se a Barcelona una candidatura socialista, espontània, sense massa de votants, ni poder polític, i enfront d'ella una altra de republicana. Els que integren aquesta seran socialistes, i no obstant, per hàbit i per no trobar un partit vertebrat, actuen en les diverses branques nacionals o locals de l'antiga gran Esquerra Catalana. Així l'Alomar, així En Marcellí Domingo, així En Layret, així En Salvador Albert, així segurament En Pi i Suñer, així tants i tants homes preclars del republicanisme català.

No els separa res del socialisme. Tenen d'ell la sentimentalitat generosa pels humils, l'austeritat, l'antimilitarisme, la coincidència d'opinió en els problemes internacionals, la fe en la transformació pròxima dels vells valors de l'economia lliberal. No els hi manca més que la plena acceptació doctrinal i la subordinació a la general disciplina socialista. Podien abans al·legar que les multituds populars, republicanes per impuls adquirit, no els seguirien, però arreu aquestes multituds senten els batecs de les aproximacions socialistes, i en molts llocs, com a Madrid i

DE UN CRIM SENSACIONAL

ELS PROCESSATS PER L'ASSASSINAT DE SABADELL

Josep Sabater
(a) Bicho

Josep Peris
(a) Negre

Martí Martí Colomer
(a) Cadirots

a València, comencen a desertar dels quadres del republicanisme per a ingressar en els dels socialistes.

Nosaltres comminarem als directores del republicanisme català per a que precipitessin la seva marxa vers les organitzacions socialistes, esdeveniment fatal, però que ara és d'un sagrat oportunisme. El Bloc, prenent oficialitat socialista, remouria la nostra democràcia militant, recolliria múltiples elements nous, donaria a les masses una nova doctrina, restauraria el seu sentiment subversiu, i articularia, donant-li un sentit polític, la gran massa obrera, que en el sindicalisme no ha trobat més que un procediment de millora personal.

Vindria, tot seguit, la qüestió ineludible, la nacionalista. Nosaltres no formariem un partit socialista català, sinó que ingressariem en l'espanyol, conservant organització catalana i la nostra llengua, com a coses sense discussió possible. Però aquesta transformació del republicanisme català té d'ésser prementòria, perquè ja fins els conservadors, i el cas Ossorio ho mostra, comencen a sentir la preocupació socialista, aplicant a la propietat un criteri col·lectiu i als sindicats una indestructible funció social.

PARADOX

Lo pitjor és perdre

QUESTS dies—segons hem pogut llegir en alguns diaris—ha sigut renovada la Junta Directiva de la Joventut Radical de la «Casa del Pueblo».

Amb tota seguretat, deixarà la nova indifferència al llegidor. Ens hi deixa també a nosaltres, com entadors de la cosa pública, ocupats per mil atencions bon xic més importants que aquestes incidències de la política local.

Per aquest cop, volen les coses que els directores del Partit Radical, aprofitant-se de un fet tan senzill com és el canvi de Junta d'una entitat més o menys important, hagin intentat lo que se'n diu «un punt d'home», essent aquesta acfítut dels prohoms del radicalisme la que ens mena a teixir el present breuíssim comentari.

Contra la nova Junta Directiva de la Joventut Radical, ha llençat *El Progreso* les seves furies, traduïdes en una mena d'excomunió. Es basa *El Progreso*, per a anatematitzar als joves radicals, en el fet d'haver entrat a formar part de l'expressada Directiva tal qual element culpable d'haver alçat en les darreres eleccions bandera de rebeldia, enfront a la candidatura que podríem dir-ne oficial. En la diatriba, es queixa l'orgue radical de que's trenqui així la deixuplina del partit.

Per estar nosaltres molt lluny de la confraria, no hauríem dit res de la desautorització, que ens atany solament fins a l'extrem que les manifestacions totes de la política catalana ens afecten. Valgui el dir que ni endavinem la persona a la qual pot abastar la censura d'*El Progreso*, lo que demostra el desinterès i el sentit de imparcialitat que ens porten a ficar-nos en el plet.

Modesta en grau superlatiu deu ésser la persona blasmada públicament, per a que s'hagi pres contra seva la determinació que ens ocupa. Diem que ha d'ésser l'interessat persona humil, per quant en l'enteniment i en la consciència de cada hù està el comportament que amb els dissidents venen observant, generalment, les autoritats radicals. Precisament ha estat la benevolença amb que han sigut tractats els discòls de la vetlla, una de les causes que més han contribuït al descontent i a la desmoralització de la massa de votants.

Ara mateix, sense cap mena d'esforç, s'agombolen en la nostra memòria els noms de infinitat de personalitats radicals, a les que s'ha pagat la rebel·lió d'un dia enlairant-los novament a un lloc d'honor, sintetitzat en la ocasió per una representació popular, aspiració suprema de tot bon radical que sobresurti uns centímetres al nivell comú dels seus correligionaris. Ens creiem rellevats de

citar noms, segurs com estem de que no els ha oblidat el llegidor, militant o espectador de la comèdia política barcelonina.

A sant de que, doncs, desautoritzar, en nom de la deixuplina, a qui, com el radical comprès en la censura, ha incorregut en el pecat de temptar la sort en unes eleccions municipals?

Amb seguretat, repetim, no podrà imputar-se, al radical excomunicat, altra tara que la de no haver sabut assegurar-se el triomf. La manca, verament imperdonable, d'haver anat a l'aigua.

Que si arriba a sortir...

BACH DE RODA

Espanyolisme escolar

Uns quants anys ençà, els ministres espanyols d'això que en diuen «Instrucció Pública i Belles Arts», tenen la dèria de fomentar el patriotisme de les generacions que puguen. Es veu que volen *hacer patria*. I per a fer pàtria, acuden a unes receptes escolars, tan ingènues com ridícoles.

De primer fou la creació oficial d'un himne a Espanya, lletra del titulat poeta senyor Salvaador Rueda i música de xaranga, que s'obliga a cantar als alumnes de les escoles públiques. I els versos de la composició, model de mal gust literari i de buidor patriòtica, van estampats en uns cartells penjats als murs de les escoles, amb l'ornament de la bandera espanyola.

Posteriorment, s'ha organitzat una *Fiesta de la Raza*, en la qual es fa intervenir cada any, com a menuts campaners, als escolars. I després s'ha organitzat un *Dia del Idioma*, també anual.

Però encara no n'hi havia prou amb cants, orgués, processons més o menys civiques i conferències més o menys culturals. I al senyor Natalio Rivas—un perfecte anticatalà, descendent de catalans, com ho prova el seu cognom—se li ha acudit declarar obligatòria a totes les escoles «nacionals» d'Espanya i illes adjacents, la lectura diària del *Quijote*, durant un quart d'hora.

Tot això es fa, bé prou que es veu, per a arrelar el patriotisme espanyolista en els nois. Aquesta finalitat es divideix en dos: primera, fer més espanyols els nois de llengua castellana; i segona, *espanyolizar* els nois de llengua no castellana, o sigui els gallecs, els bascs i els catalans de les tres branques peninsulars (Principat de Catalunya, València i Balears).

Ja tenim, doncs, el *Quijote* utilitzat com a instrument unitarista. Perquè cal tenir per ben segur que aqueix senyor Don Natalio Rivas, antic familiar d'En Moret—un altre descendent de catalans—no s'ha proposat, amb la seva disposició, una finalitat literària, sinó una finalitat política.

I la veritat és que el *Quijote* no resulta com a obra de propaganda espanyolista. Tot al revés... A qui s'hauria de fer llegir cada dia el *Quijote* és al senyor Adolf Marsillach, a fi i efecte que no malmeti tant la llengua castellana en les seves cròniques d'*El Imparcial*.

FULMEN

FANG DE CIUTAT

El crim de Sabadell, el Consell de guerra per l'assassinat de dos guardies civils i la vista de la causa per la bomba de la Gran Via han posat de relleu la porqueria dels baixos fons socials de Barcelona.

Nosaltres ja la coneixem tota la misèria moral i material que nia en aquell tros de districte V, veritable llaga purulent de la ciutat. La coneix tothom, però ningú fa absolutament res per a curar-la.

La policia vola com les mosques per damunt d'aquella clapa sagnant i postemosa, i si alguna volta s'hi acostava a tocar-la és per a

infectar-se. Les senyores aristocràtiques que entretenen algunes hores en romanceries filantròpiques, senten repugnància d'acostar-se an aquell pilot de desferia social i preferixen entretenir-se amb quatre aprenents de tísic que els serveixen d'escusa per a divertir-se. Ni les autoritats ni tantes Juntes benèfiques que omplen de noms els diaris, han volgut cuidar-se mai de sanear aquella podridura barcelonina, ni han fet res per a prevenir el seu escampament arrencant de aquell podrimaner a les criatures que podrien escapar-se del contagi.

La premsa tampoc fa gran cosa per a combatre aquesta enfermetat de la ganduleria i el matonisme que infecta Barcelona. Si algú de bona voluntat escriu alguna cosa contra els jugadors, els *maquereaux*, els bandarres, els lladres i els pinxos que com un formiguer se belluguen pel carrer Nou i voltants, romp desseguida una llança en sa defensa algun escriptor *snob* d'aquests que al veure un pianista de maneta posen els ulls en blanc creient que tenen al seu davant a un heroi de novel·la sentimental.

Aquests romanticismes estúpits, la tolerància amb les porqueries dels music-halls i cafès de camareres on hi treballen nenes de tretze anys, la impunitat de que gosen els carteristes i els timadors, la protecció dels polítics electorers als ganduls tavernaris, la indiferència de les autoritats i el descuit de les forces vives de la ciutat, tot contribueix a que es mantingui viva aquesta llaga infecciosa d'on surten els *Chimos*, els *Ganyas*, i els *Cadirots* de tots els crims.

Totes les grans ciutats pateixen aquests mals, però a Barcelona, amb una mica de bona voluntat, fóra més fàcil gorir-los que a París o a Londres.

Falta volguer-ho fer.

JEPH DE JESPU

LO QUE INTERESSA ALS LLOGATERS

En Madrid, on tantes coses inútils ens telegrafiaen, s'ens ha dit que el president de la Cambra Oficial de la Propietat Urbana de Barcelona, senyor Pich i Pon, ha estat a visitar el president del Consell, al que ha demanat activi el reglament interior pel qual han de regir-se les Cambres de la Propietat, en relació amb els Consells de propietaris i llogaters.

Comencem per declarar que ignoràvem l'existència d'aquest darrer organisme citat en el telegrama suggeridor de la present nota. Afegim no obirar l'alcanc de la gestió del senyor Pich, en quant a determinar, no ja la baixa dels lloguers, sinó la contenció de l'alça progressiva i immoderada dels preus dels allotjaments, alça que gaire bé per la totalitat dels propietaris, sembla constituir una passió folia i invencible.

Tant vé abusant-se en lo relatiu al preu dels lloguers, els augments decretats pels

propietaris són de tanta quantia, que ha pres l'assumpte estat parlamentari. A les dugues Cambres legislatives, al Senat i al Congrés, s'ha parlat recentment de la conveniència de posar un frè a les exigències de la propietat, que—diguem-ho clar—fa per a comprometre els seus interessos, més que totes les propagandes subversives.

Les pretensions a totes llums excessives, dels propietaris barcelonins, amatents, en ço que els convé aprofitar-se de les circumstàncies, sigué fa ja prop de dos anys, censurades públicament en Consistori per un regidor, el senyor Vinaixa, que pacientment, amb una voluntat i una persistència dignes de la causa defensada, anà recollint queixes, formulant denúncies i excitant, un dia i altre, el zel de la Corporació, en el sentit de menar a la pràctica els innombrables medis naturals de que disposaria l'Ajuntament, cas d'aspirar a tornar la pilota als propietaris poc o gens escrupulosos.

El senyor Vinaixa clamà en desert. Bona part dels seus companys, dels periodistes que ressenyaven la sessió, esclafien a riure, cada cop que alçat-se dret a l'escó, anunciava el regidor radical el seu propòsit de insistir en la campanya.

A darrera hora, com per a fer-lo callar d'un cop, es facultà al senyor Vinaixa per a donar efectivitat pràctica a les iniciatives per ell exposades, verbalment unes vegades; traduïdes, altres, en mocions i proposicions que veia aprovar en prou feines.

Què podia fer un regidor al qual era tot hostil, tocant al assumpte que ens ocupa? El excepticisme dels uns, la indiferència dels altres, els xistos i els comentaris punxants, vengueren en la lluita entaulada entre el defensor dels llogaters i els partidaris, interessats o conscients, de l'acció dels propietaris.

Repetim ignorar el propòsit del president de la nostra Cambra Oficial de la Propietat Urbana, al interessar del president del Consell de ministres la ràpida promulgació d'un reglament qual alcanç renunciem, per endavant, a voler conèixer, sinó l'inspira el desig d'acabar tot seguit amb l'alteració introduïda en els preus dels lloguers.

Aquest i cap més altre, és l'aspecte a preocupar a la massa de ciutadans no inscrits en les llistes de la tan famosa com empapadora Cambra.

BOR

Nocturn

Han tocat, fa poc, les dotze en dos o tres campanars; pels carrers, estrets i rònecs, d'aquella part de ciutat no hi passa ànima viventa; són apagats molts fanals, els vigilants fan bacaines, tot reposa en santa pau.

De prompte, sortint de l'ombra com espectres evocats per una vareta màgica, apareixen, caminant amb marcat rezel, dos homes; l'un petitonet i gras

L'home de la breva

—Tres mesos que estem sense tabac, senyor President.
—No ho cregueu; xafarderies; ganes de enraonar.

La obsessió del viciós

— Què hi voldrà?
— Un «caliquenyo»!

l'altre de bona mida; s'aturen prop d'un portal d'una casa misteriosa pintada d'un coló estrany i, després d'assegurar-se de que estan sols, el més baix pregunta: — Es aquí?

— Sens dubte;

número 14.

I saps amb certesa que ell és fora? — A quarts de nou ha tancat, com de costum, la botiga, i ara ja no tornarà fins demà a les set tocades. — I estàs segur de...

— Allò?... I tall

Ho té al calaix de l'armari. Moments abans de plegar, he observat com ho desava. — No perdem el temps, doncs. Au! Portes la clau?

— I l'espelma.

— Molt bé!... Cuita!... Jo, entre tant, em quedo aquí, fent la guàrdia — No tinguis por. Ja veuràs amb quina pressa enllesteixo. — Doncs, apa... i serenitat. — Procurant no moure fressa, l'home fica al pany la clau, apreta suament la porta i, escorrent-se com un gat, entra a dins de la botiga.

— Tot ha anat al pè! Ja està!

— Ho has trobat?

— Mira!...

— Doncs tanca,

amb l'aire ben natural allunyem-nos d'aquest barri. — i, en efecte, aixís ho fan. Tranquil·lament, com dos dignes i inofensius menestrals que surten de jugà al tuit en un cafè del veïnat, els nostres dos personatges, sense apretar gaire el pas, se'n van pel camí més recte cap al passeig de Sant Joan, i en un banc dels que allí es troben s'assenten. Per fi ha arribat el moment de tocar l'èxit del seu valent cop de mà!

L'un d'ells desfà l'envoltori, que es de regular tamany i no té més embalatge que un parell de Liberals, i l'obre ansios. Oh!... Com brillen els seus ulls electritzats! De quin modo li tremolen les mans, al anà a palpar el fruit de la seva hassanyal! — Déu — diu l'un — ens ha donat el goig de sortir amb la nostra. — Sí! — exclama l'altre: — No en va he estat resant tot el dia. — En fi, comptem-ho. Veïam, què hi ha?

Amb un moviment ràpid fa el compte el soci més gras, i, extremint-se d'alegria, crida, tan emocionat que fins se li veuen corre les llàgrimes cara avall: — Vintiquatre «pacatilles» i dinou purós de rall!...

C. GUMÀ

De la idolatria

No us cregueu pas que això de crear idols hagi passat a la història. Encara que siguin de fang, molts i molts se'n fabriquen encara avui dia. Els quins més abunden els trobareu dintre de les famílies dels polítics i dels toreros, no important que siguin de hivern.

Lo més notable del cas és el fet de que es consagren precisament com a idols als que tenen més pocs mereixements. Hem dit notable i volem rectificar: això és lo més natural del cas, puix quan el poble està identificat espiritualment, dins d'una ampla significació de democràcia, amb l'home que és el seu veritable apòstol, no necessita enlairar-lo amb figura de ídol, sinó que, dins del mateix nivell material, pot ostentar la seva superioritat.

Els ídols són producte de la ficció, de l'habilitat; els ciutadans que com a tals els miren no tenen la suficient reflexió ni la necessària enteresa d'esperit per a mirar-los d'altra. Es allò de que els creuen superiors perquè els miren de genolls.

Per damunt de tota idolatria hi ha la clara concreció de la nostra personalitat. Per això no és propi de cap ciutadà sensat i conseqüent el venerar a homes quina conducta no s'adapta a les necessitats col·lectives i individuals.

Els quins creen homes-ídols miren an aquests amb un posat de submissió obligada, d'acatament absolut. Quan l'ídol parla, ells assenteixen incondicionalment. I és per això que els segueixen amb els ulls clucs.

Quants i quants senyors es troben per aquests móns de Déu, proclamats com a ídols, com a éssers excepcionals, com a personatges extraordinaris, que coneguts íntimament, ens causarien la més absoluta repugnància! Es propi de pobles arcaics, de pobles atrassats, el rendir culte an aquestes llumaneres de pa sucat amb oli. Cal que ens desfem d'aquests senyors per a que quedi en bon lloc la nostra dignitat.

Diguem amb En Gabriel Alomar: «Recobrem el dò de la provocació i de la ironia, que el ressò de les nostres rialles farà trontollar als ídols, desprenent de ses espatlles els mantells de pedreria que els divinitzen als ulls dels pobles acovardats.»

FERMÍ PALAU CASELLAS

Aquest número ha passat per la censura governativa

REPICS

La vaga general de ferrocarrilaires francesos fracassà.

La Mariagna és una abortadora de vagues. Aqueixa és la segona grossa que ha esquivat el seu Govern d'ençà de l'armistici.

A França no són toreros, però lo que és en això dels «quites» socials estan a més altura que nosaltres.

Disturbis a Londres... disturbis a Milán... Degollines a Armenia...

El fiatós i panxa-content senyor Allendesalazar, al enterar-se'n devia exclamar tot satisfet: — I encara diran d'Espanya!... Si aquest és el país més dolç de la terra.

I al dir dolç, devia fer la rialleta pensant amb el sucre de «La Azucarera».

El comte de Romanones ha fet declacions. Declaracions d'aquelles que no diuen res i que, embolicades amb una fulla de col, poden donar-se als conills impunement.

I no pensa que, demà, els conills seràn tots d'En Dato.

Vol dir això que valdria més que a les fulles de col hi posés maizines.

Llegeixo l'encapsalament d'un telegrama de El Diluvio.

«Hoy ha habido Conejo de Ministros.»

Déu de Déu!

Veïam quin serà el dia que podrem fer-lo amb arroc, aquest conill.

Tots els catalans de les Amèriques s'han unit per a regalar una bandera a la Mancomunitat Catalana.

Els de l'altra banda del mar, sempre tant patriotes.

Molt agraits, molt, per això de la bandera.

Ara faltará que el senyor Puig, l'abanderado, sapiga enlairar-la dignament.

Per a ahir, divendres, estava anunciat el regress del senyor Cambó a Barcelona.

Vé de l'extranger; vé de França, d'Alemanya, del quint infern, on ha anat a estudiar no sé quantes coses.

Ja ho sabrem aviat.

Perquè les sàvies experiències que d'aqueix viatge hagi tret el leader regionalista se patentitzaran tot seguit en la seva actuació tras cortina dins de l'Ajuntament.

Quelcom veurem reorganizar-se. Anc que sols sia la gorra dels municipals.

Els republicans de la Barceloneta han trencat tota mena de relacions amb el seu antic quefe Alexandre Lerroux.

Ja veuen! Lo que són les coses!

Un senyor que allí era l'amo, i ara haurà de posar-se a vendre musclos a la porta del «As-tillero».

Llegim: «Ha llegado de Madrid el Diputado a Cortes señor conde del Vando.»

Un altre vando?

El dia que el topem per alguna cantonada, podrem dir:

— Carai, home; ja feia temps que no n'haviem vist cap!...

A pesar de la sèrie de notícies contradictòries, és un fet que el bolxeviquisme ha tret el nas a Portugal.

No és un nas de Sánchez Toca, però és un nas de tamany regular que un dia o altre estornudará amb estridències.

I quan treu el nas allí, podem creure que la cua no serà gaire lluny.

El Consell Permanent de la Mancomunitat ha fet una visita col·lectiva al Museu del Parc.

Ja entenc.

Com que el Museu del Parc és Museu d'antiguitats, hi deuen haver anat a cercar una vitrina lliure per a guardar-hi les «aspiracions autonòmiques de la Lliga».

De segur.

COMPETENCIES

— I si aquí els deixessin pendre estat de matrimoni, amb quina es casaria vostè?... amb mi o amb la neboda?...

— Amb totes dues, dona, amb totes dues!...

FERMÍ PALAU CASELLAS

Aquest número ha passat per la censura governativa

C. GUMÀ

LA CAPSA TANCADA

—Què li sembla?... serà gall?... serà gallina?

—Qui sap!... Ja ens acontentariem amb un pollastret que tingués la cresta ben lliberal.

Mossèn Pollastre ha pronunciat, a Madrid, un discurs de tons molt radicals, tractant del comunisme.

Ataca al Govern, a les institucions, als burgesos i sobre tot a la Federació Patronal.

Quan el pare Estebanell era rector de la Bonanova, no s'hauria atrevit a declarar-se *Aurora Roja*.

No obstant, celebrem que els aires de Madrid li hagin provat tant.

Vinguin aquests cinc, *compañero!*

I nosaltres que ens creïem que això del soment era una institució democràtica i burgesa eminentment nivelladora!...

Ara llegim en una nota oficial, tractant de una visita a una alta autoritat:

«Ayer visitó a una comisió de *elementos notables* del somatén.»

Això vol dir, senzillament, que a dins dels *caliquenyos* hi han classes, i això serà la poma de la discòrdia.

Perquè si hi han *notables*, hi deu haver *sobressalients* i *aprovats*... i *suspensos*.

Ha sigut nomenat individu de la Junta d'Obra de l'església del Carme, don Erasme de Janer. Ja el tenim obrer, doncs.

Ara, *ojo* amb cotitzar!

Epl... Eil... Senyor *Sanxol*...

I això de la censura què?

Que té de durar tota la vida?...

Ja hauria de començar a pensar que els po-

bres periodistes en tenim les butxaques plenes, de les seves intemperàncies.

On vol que anem, pel món, amb aqueixa taca vermella al nas?...

Quin dia es girarà la truita, i ens deixaran censurar a nosaltres?...

Una colla de diputats i senadors han donat un banquet d'homenatge al President del Consell.

Caram, caram, caram!...

Ja se'l mereixia, ja, com hi ha Déu!

Perquè... mireu que n'ha fet de coses hominajables, el senyor Allendesalazar!...

Amb motiu d'unes oposicions a una Càtedra de Medicina, hi hagué a Madrid una revolta d'estudiants que acabà amb uns quants ferits a la Casa de Socors.

No està mal.

Era la millor manera de finalitzar allí les oposicions.

Unes lliçonetes de pràctica operatòria.

La Comissió de Pressupostos del Congrés ha aprovat ja l'escala d'augment de sou als capellans de tota Espanya.

No hi estem massa conformes.

Els capellans—en sa major part—no treballen, i per això no s'ho mereixen.

«Guanyaràs el pa...» va dir Crist; però ell's no el suen gens ni mica. Ademés, tenen la paella pel mànec augmentant els preus dels funerals i de les misses.

I en això sí que no hi ha res a dir.

Qui els necessiti, que els pagui.

A França, han condemnat a deu anys de presó a un propietari que especulava il·licitament amb els lloguers.

Visca la França!

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Sempre. (Torroella de Montgrí): Es de un interès massa local. Pere Roger i F.: Es molt probable que vagi al calendari.—J. Febeu (San Cugat): Enterats; però ja no hi ha remei.—Delfí Noel: No ens convé.—Esteve Güibas Batallé: Molt defectuosa; tant defectuosa que no'ns atrevim a insertar-la.—J. C. (Torroella de Montgrí): S'estima el bon intent, però creiem que no val la pena parlar d'aquest senyor. F. Palau C.: Aquell article ha perdut per complet l'actualitat; per això no'l publicuem.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

A L'ULTIM!

HA SORTIT!

El tan esperat i desitjat

ALMANAC de La Campana de Gràcia

Per a aquest any 1920

GRAN GALERIA CÒMICA DE POLÍTICS IL·LUSTRATS

Un grapat de ninots amb el corresponent text satíric

160 cèntims